

Els catòlics i l'estima a la Pàtria

Per M. MARTINEZ I SOLA

Entenem per Pàtria, el país on habiten les gents englobades en una història, en una cultura, en una llengua i en una manera característica d'ésser, estimant, a més a més, tota la seva ètnia; i per catòlics, tots aquells que, batejats, segueixen les normes donades per l'Església Catòlica en tots els temps; naturalment que podent haver bons patriotes i bons o frívols catòlics, abundant en els dos camps, per desgràcia, més els defectuosos que els virtuoses, precisament en nostres temps de societat de consum tan plens de disbauxes i de xaleres sense control, en què el ric es fa més ric i el pobre més pobre i miserable. I penso, amics, que precisament les grans crisis socials més solen vindre per manca de moral que de menjar creant-nos vicis i necessitats innecessàries.

En quant als primers, oïdà nostre sentit responsable que tant predica molta gent de la nostra terra encara s'anès superant no solament en l'aspecte informatiu i de conducta sinó també formatiu respectant sempre la manera digna de pensar el nostre veí, mentre no ofengui ni atropelli ningú, sempre pensant que els temps han canviat moltíssim (estem ja dintre d'una altra civilització?) o, que el sentit religiós s'està amoldant, en el mudable, mentre que en el punt de mira espiritual el termòmetre ha baixat i continua davallant en bona part del món massa depressa. Es que la religió ja ha perdut la seva hegemonia de tipus podriem dir-ne polítics? Serà, potser, això, en el futur, un bé per a la religió?... Déu dirà, però penso que sempre després de les grans torramentes sol sortir el sol encara més esplendorós.

En quant a les relacions entre l'amor a la Pàtria i els catòlics, debem saber tots que el Concili Vaticà II demana, de manera ben clara i ben concreta ("Gaudium et spes" capítol IV-75.), que els ciutadans catòlics magnànimament i fidel, deuen fomentar el seu amor a la Pàtria respectiva. Crec que això està més clar que l'aigua, amics. Siguem, per tant, almenys els catòlics, uns bons i fidels patriotes pensant que les més de les afirmacions errades i fins i tot estúpides estan fetes per ignorants acabats, o mal formats, que Catalunya ha aportat a la cultura universal el Romàntic, el Noucentisme, la música de Còbra i coral úniques, no tenint Catalunya res que veure amb l'origen visigòtic peninsular.

Es certíssim que per estimar i voler u el que sigui, és necessari abans conèixer ben bé la cosa: No hi ha tutia. Ara bé, és el cas infallible de tots aquells que perteneixen a la nostra ètnia catalana debent formar-nos encara més en saber-la millor.

Es cosa elemental i bàsica que tots els catalans formem part d'un poble (més gran o més menut. En Europa tretze són més petits.) també determinant i amb unes gents que parlem la nostra rica llengua catalana en tots els Països Catalans, passant llarguissims segles de marginació, una de les deu del grup neollatí coincidint en actituds i caràcter; però el què passa és que no tots sabem llegir i especialment escriure; ni quina és la nostra responsabilitat i obligacions en els moments actuals; ni coneixem prou la nostra vera història; ni apreiem com cal la nostra parla; ni si encara tenim un camí obert; ni si hi han còdols mal tirats expressament; o si encara ens veiem obligats a respirar massa tocsines forasteres.

Si ens prenguéssim tots a pit el conèixer-nos encara millor aquí som el què hem si-

gut i el què tenim perfectíssim dret a ésser, penso que no hi hauria cap dubte que tots, despreciant teories equivocades, hi surtiríem guanyant i no hi hauria ni u que posés el seu ajut voluntariós. Recordem que en quant a la llengua ja digué el gran Dante: "Ver-gonya eterna a tots aquells que menyspreant el seu idioma alaben els dels altres". Què us sembla! La nacionalitat —o nació— és igual, catalana, té una història sobreexida de gestes heroïques, el mateix que de treball fecund amb característiques d'amor a la llibertat —no al llibertinatge—, a la família i al treball, detalls que configuren la nostra manera característica d'ésser. I tot això nosaltres, els tortosins —que precisament perquè som tortosins som catalans— i no per raons de "provincia" sinó de raça, aquest fet de tipus administratiu que tontament ens regalen les Corts de Càdis del segle passat a l'unificar l'estirp de tot l'Estat Espanyol en l'administratiu i que tanta gent o ha confós bobament amb l'ètnia sense tindre que vore res, agermanen molt bé la religió catòlica amb l'amor a la Pàtria com ja hem vist abans. Penso que la ignoràcia, com a picardia, equivocadament, també té els seus falsos arguments que u deu traure'ls la careta i descobrir a tothom el què són.

Podriem presentar una llarga llista de personalitats catòlico-catalanes en tots els rams del saber humà que avalen el que fa uns moments acabo d'escriure tals com sants, papes, comtes, reis, polítics, pensadors, artistes i científics; però per a cenyir-nos al dia nombraré solament la gran figura teològica i filosòfica del nostre Fill Adoptiu mossèn Manyà, tan conegut i volgut de tots nosaltres, del qual l'any que ve, si Déu vol, anem a celebrar el centenari del seu naixement.

Jo opino i sempre he opinat, que tolerant-nos, tant si val als pobles com als individus, hi ha que donar-los la màxima llibertat possible en el bé i cara al bé.

Siguem en resum lògics, amics i... tinguem tots unes bones festes.